

EMIL DRUNCEA

TREISPREZECE
CÂNTECE DE
DEMUL T PENTRU
O PICTORIȚĂ

SEMĂNĂTORUL - Editura online
August 2011

EMIL DRUNCEA

TREISPREZECE CÂNTECE DE DEMULT PENTRU O PICTORIȚĂ

ILUSTRĂȚII : MIHAI CĂTRUNA

**Inima colorată a unei păduri
este tabloul...
cercuri-cercuri
copacii tăi inima ta.
Ce alb chipul tău!
De vină este penelul.
Câte culori!**

II

Era ...aşa...
o casă-n multe case,
câte ferestre-ntr-o fereastră da?

Era ...aşa...
o casă într-o casă,
la temelie sta
crediŃa ta.

Era albastru viu
şi mai era...

...era un zâmbet
faţa albă a ta.

(Era sau nu era?)

III

Așternut de culori,
de culori așternut,
ai uitat să pui flori.
Să pui flori n-ai văzut?

IV

Parcă-a fost cataclism,
cataclism parcă-a fost,
parcă e prea mult sânge,
sânge mult, fără rost...
Cataclism parcă-a fost

V

**Tu artistă ce taci,
de ce nu lași lumea
după dorința pestriță,
de ce în culori o dezbraci?**

**Ești șarpele boa,
ești șarpele boa.**

VI

Viață nouă (ce de sfere?!),
parcă-i poză de tăcere.

S-au unit,
s-au împletit,
parcă-o poză de tăcere.
N-aveți de doi lei durere?

VII

S-a urcat o pădure
într-un copac
să se culeagă pe sine,
Soarele
a sărutat o frunză de brad.
În verbele mele
pare că și frunzele ard

VIII
Se vedea:
un oraș,
un ochi de apă,
un pistol,
un lampadar,
un cârlig,
un calendar,

sus, un scris extraterestru,
jos, un scris extraterestru,
peste tot
UN OCHI STĂPÂN,
peste toate
TU și un
colorit vioi, nebun.

IX

Au fost apoi
alți șerpi, alte culori,
alt infinit.
(O! Câte cercuri am de învârtit?!)
Câte petale-ai pus?
Eu n-am zărit
vreun verde. Sau te-ai dus?
Tăcut. Măcar verde
să-mi fi spus.

X

**Te joci cu culori,
te răsfeți cu culori.
Până la tine
(și nici după tine)
n-a copilărit nimeni
de două miliarde de ori**

XI
Cetatea,
A unsprezecea cetate
nu a căzut.
Într-un ținut uitat de îngheț
trăiește EA,
și numai eu o cunosc,
și numai eu o iubesc.
Du veste TU, du veste
că pe Pământ,
în casa unui om
a poposit cuvântul!

XII
„ Ei, tăcuta mea,
am nevoie și de speranță!”
ți-am spus

XIII

Tu ai pictat ceva,
eu mă miram în gând:
„parcă nu ți-am spus
că îmi plac formele geometrice!”

Ori,
dacă ți-am spus
(din neatenție necesară)
aceasta era
prea departe în spațiu,
prea aproape în timp

"Poemelor lui Emil Druncea, varii fresce ale stărilor multiple ale spiritului, li se pot asocia un univers larg - descris de construcții geometrice tangibile, desprinse din ciclicitatea unei lumi imperfecte. Un discurs liric militant, pus în slujba valorii, a acceptărilor tacite ale aspirațiilor individuale, într-o societate căreia i se poate reproșa, adesea, crasa indiferență. Un întreg univers liric, în culorile metamorfice ale frunzelor timpului. Un timp care se prelinge precum o chinezească picătură: să mortifice, dar să anunțe trezirea la viață. " - Gheorghe A. Stroia